

Еленски сватби

От много време копнеех за шанса да снимам дивите благородни елени в Родопска планина по време на сватбения им период. Когато най-сетне получих възможност за това, тръгнах рано сутринта от моето китно балканско селце Синьо бърдо, Врачанско, с няколко чанти техника. След 4 часа път вече бях в ДПС „Борово“ – невероятно стопанство с много диви територии и обитатели, с много девствени и непристъпни райони. Там ме чакаха директорът инж. Пламен Джиханов и отговорникът по лова Сабайдин Амзов, с които бързо съставихме план за действие. Със Сабайдин тръгнахме към мястото, където беше забелязал елените, и не след дълго бяхме там. Животните сватбуваха на билото на планината. Приближихме се колкото можяхме, но дистанцията беше доста голяма. Все пак успях да заснема прекрасни кадри. Прибрахме се на топло и след вкусната вечеря на Гюлян Амзова направихме план за утрото на другия ден.

Много рано, още по тъмно, тръгнахме към същото място. Беше сумрак, когато започнахме да изкачваме билото така, че да доближим животните колкото е възможно повече, без да ни усетят. Навлязохме много навътре в гората.

И тогава дочухме рева. Той като че идваше отвсякъде. След около час ходене и дебнене стигнахме до едно място под билото и точно под сватбовището. Оттам всичко се чуваше още по-ясно и силно. Ослушвахме се и се оглеждахме. Сватбуването на елените бе в стихията си, но аз не бях на подходящо за снимане място. Представях си разиграващата се сцена над мен: някои мъжкар се гонят, сплитат рога в дуел, други често реват. Кошутите също издават звуци, привлечени са към по-силните рогачи. След като победи опонента си, по-силният мъжкар му „открадва“ женските и ги привлича в харема си.

Разбрахме се Сабайдин да продължи към билото според плана, а аз да остана, където бях. Така можех да заснема някой елен, ако слезе надолу към мен и се покаже на просеката, която виждах отлично. Стоях така около половин час и реших, че ако остана тук, ще пропиляя шанса си. Бръкнах в джоба си и извадих телефона, за да се обадя на Сабайдин. Какво си мислех, че правя? Разбира се, че тук нямаше обхват. Заложих на собствените си знания и умения и реших да се опитам да доближа елените, насочвайки се към тях по рева им.

Тръгнах нагоре към билото в права посока. Ослушвах се, за да доловя и най-малкия звук, озъртах се навсякъде около мен. Не познавах района, не знаех откъде да мина. Вървейки нагоре, бях убеден, че някъде край мен имаше животни, също отпратили се към сватбовището, а други си отиваха оттам прогонени. Усещах, че гората кипи от живот. След повече от час дебнене и прикриване от едно дърво зад друго, от една просека в друга, се озовах съвсем близо до благородните елени – на около 70 метра. Пред мен се откри прекрасна гледка – бях застанал на място, от което можех да направя чудесни снимки. Прикрих се доста добре и без да мърдам много-много, започнах да снимам елените и кошутите. След още час разполагах с невероятни кадри. Но сякаш не ми беше достатъчно това, исках да се доближа още до животните. Легнах на земята и лазейки, минах в съседния участък, където бе много по-гъсто. Така щях да съм прикрит още по-добре, докато опитвах да ги доближа и да скъся значително дистанцията си с тях. Късметът бе на моя страна – почти не повейваше вятър, който да разнесе миризмата ми и да изда-

В Рогоните

де присъствието ми. Напредвайки към възвишението, където животните се бяха събрали, се натъкнах на един от елените и двете му кошути. Той ревеше на около 45 – 50 метра от мен, а гората кънтеше. Не можете да си представите какво е чувството такова голямо животно да се обърне към теб и от неголямото разстояние помежду ви да изреве с цялата сила, на която е способно, докато го наблюдаваш. В такъв момент имаш чувството, че дърветата сякаш ще се разцепят от мощния рев, който се блъска в тях... А ехото го отнася надалеч и го оставя дълго да кънти.

Една от кошутите обаче ме усети. Завъртя се, втренчи поглед право в мен. Наостри уши и замръзна. В момента, в който щеше да се обади, за да предупреди останалите животни за моето присъствие, се появи един напорист елен и я подгони. „Открадна“ я от ревящия до мен негов съперник. Това едновременно спаси усилията ми по успешното заснемане и ми помогна да навляза в сватбовището на благородните елени. Беше моят ден – успех да бъде горе на билото. В сватбовището. Само аз, елените и кошутите. Имах невероятния късмет да запазя в тайна присъствието си и така освен рев, двубои между мъжкарите и гонитби успех да видя и заснема няколко полови акта. А да се види такова нещо е голяма рядкост. Женската трябва да е изключително спокойна, за да допусне мъжкаря. Кошутите са много мними и предпазливи по това време на годината. Всяко нещо, което им се стори подозрително, би ги прогонило мигновено.

За около половин час направих едни от най-хубавите си кадри на благородни елени по време на сватбуването им. Появи се млад елен, доста едър и с хубави рога. Доближи ме челно. Започна да реве на около 25 метра от мен. Но мисля, че ме забеляза. Взе да се приближава плахо, стъпка по стъпка, докато стигна най-много на 15 метра от мен. Спря и се обърна настрана. Започна един непрестанен рев. После пак се обърна към мен и направи няколко крачки напред. Закова се на място и се загледа втренчено там, където се бях стаил. Наблюдавахме се взаимно, без да помръдваме. Помислих си: ако направи още една крачка, ще трябва да се разкрия изцяло, защото подобна близост бе опасна за мен. А той в същото време направи още две крачки към мен. Показах му се и двамата се озовахме очи в очи на по-малко от 10 метра един от друг. Гледахме се няколко секунди и той се отдръпна, потъвайки в гората. Аз пък реших, че това е достатъчно, за да се оттегля вече. Направих го колкото можах по-тихо, за да не ме усетят другите животни и да не безпокоя сватбуването им.

Слизайки надолу, си мислех какво бях преживял през изминалите няколко часа. Нещо, което не може да се опише с думи или покаже със снимки. Бях посветен в тайнството на едни от най-прекрасните диви животни. Чувствах се като част от тях. Те ме усещаха... и ме допуснаха край себе си. Знаеха, че съм наоколо, но ми позволиха да бъда сред тях. Бяхме едно цяло! Това мое преживяване ще остане незабравимо и незаменимо, едно от най-истинските и пълноценните, с които са ме дарили гората и дивите животни. През целия път обратно към познатите ми вече места си казвах отново и отново, че имаме невероятни гори и природа. Затова нека ги пазим и обогатяваме! Нека се грижим и помагаме на живата „премяна“ на нашата природа – дивеча!

Инж. Цветомир ЦОЛОВ
Снимки: авторът

